

Szilágyi Ákos
SZITTYA-SZÓTYÁR

Elektronikus kiadás: Terebess Ázsia E-tár

Forrás: [www. btk.elte.hu/celia/szittyja/cimlap.htm](http://www.btk.elte.hu/celia/szittyja/cimlap.htm)

Előszó

A Szittyá-szótyár – mint talán alcíméből is kitűnik: Posztfeszty-körkép – nem vers, hanem versezet: elégiko-parodisztiko-katasztrofista hősköltemény a millicentenáriumra. Ha nagyon messziről is, úgyszólván a klasszikus magyar lírai költészet mívelt kertjei alatt kunnyogva, azért a nagy mintákat követi – eltorzult, összetöpreődött árnyékukként. Arany János, József Attila és az őket összekapcsoló Vikár Béla fordította Kalevala nélkül ez az árnyjáték soha meg nem születhetett volna. De sokat köszönhet Milorad Pavić szerb író világhírű regényének, a Kazár-szótárnak is. Hőse ugyanis gyűjteményes hős: szerb, tót, oláh, magyar mind-mind ott kavarg szívében, akarom mondani szavában. Szó szerint ugyanis szittyá ez mind Lajtán-Jaltán innen.

A Szittyá-szótyár hőse ugyanis – akivel minden és mindennek az ellenkezője is megtörtént már, ami ezeregyszáz év alatt hőssel e tájakon megtörténhetett – nem mitologikus vagy történelmi alak, nem nép és nem nemzet, nem politikusokról készített karikatúra, hanem egy szó. Mert ebből az egész – ködbe vesző, ideológiák ragozta, értelmetlen, felemelő – történelmi szittyaságból nem maradt egyéb a pusztá szónál. S ez a pusztaság egyszerre üt szíven és derít nevetésre, egyszerre sírni- és röhögnivaló. Ennyi lett volna hát az egész? Ezért volt minden? Ezért szakadt meg, tűnt el, akasztatott fel, ment lángsírba, vágóhídra annyi-annyi...

Így hát nem maradt hátra más, mint elbeszélni, ahogy egy szó – édes szó, szívmengető szó, búsképző szó, idéetlen szó, vigyorgó szó –, ama mesebeli kiskakához hasonlatosan begyébe szívja az egész szótárt, mindent, ami voltunk, s nem lettünk, mindent, ami vagyunk és nem lehetünk...

Légzőgyakorlat kezdő haldoklók számára

(A költőnek a Vox Libris sorozatban megjelent kazettájához írt előszava)

Hangjában él a költő. Akkor is, ha a vers már csak szöveg, amit olvasni kell. Mert a hang belső is lehet. Mert nem neki, hanem a versnek kell megszólalnia. S ebben az értelemben nincs hangtalan vers, csak olyan vers legfeljebb, amely soha senkiben nem szólal meg. De még a hallgatás, a csönd, az elnémulás is lehet hangos: a vers éppen akkor szólal meg, amikor a szerző elhallgat.

Kétszeresen is hangjában él azonban az a költő, akinek versei nem választhatók le szöveggént a fizikai hangról, nem nyomtathatók ki, mert csak kimondva, mormolva, elénekelve, ritmikusan

tagolva, suttogva, ki-belélegezve léteznek: sem előtte, sem utána.

Ám a hangzó vers is lehet hangtalan. Csupa hang, csupa technikai trükk, mégsem szólal meg. A költő nem arra törekszik, hogy hatásos legyen, hanem arra, hogy hangot találjon és hangot találni csak valakivel lehet. Különböző költőből hang-technikus, hangpreparátor, hang-szerész lesz. Valójában pedig a hang nem pusztán eszköz, nem semleges közeg, mégcsak nem is anyag, amivel azt teszünk, amit akarunk vagy amire a technika ez idő szerint képes. A hang nem az „enyém” és nem a „tiéd” vagy az „övé” – a hang közös. Minden hang – az élő szótól a zene hangjáig – összekapcsol, egyesít. A hangban a közösség szelleme jelenik meg, amíg van hang. Ha a közösség szelleme végleg halott lesz, nem lesz se hang, se vers, bár talán mindenki csak ír, faxol, printel és beszél. Ha tehát manapság egy magunkfajta élőhalott verset mond, vagyis megszólal, akkor vagy neki van vége (ha már nem talál hangot) vagy a létező világnak (ha ugyanis a közösség szelleme feltámad benne), persze csak esztétikai értelemben. Ha meggondolom, talán ezért hangoskodom idestova negyedszázada a magyar szóművészetben (régiesen szólva: irodalomban), jóllehet a hangomat sem hallani. Hangoskodom, tehát nem vagyok. Legalábbis remélem. Tam-tam, papagájrikácsolás, bendzsósongság, sínkattogás, díszszemlék csinnadrattája, vastaps, gregorián, magyarnóta, népdal, slágermelódia – semmi, ami hang, nem idegen tőlem. Egy szál hang bolyong, keresi a hangot ezen a kazettán, pontosabban egy hang másolata, hogy életre hívja azt a közösséget – hangközösséget –, amelyből saját életét nyerte, ha igaz.

Pusztába kiáltottak a szittyák...

Ötszáz szittyák és szittyák-szimpatizáns hallgatta az oldalán nyitott sátor alatt az előadókat. Ki Árpád-sávos zászlót pihentetett kezében, ki a nagy-Magyarország térképe fölött nosztalgizált párás szemmel, és akadt néhány deli magyar legény, aki matt-fekete egyenruhában, oldalán gumibottal, kezében meg-megvillanó pillangókéssel, úgymond, a rendet vigyázta.

Ősi magyar földúton, bokáig érő homokon kellett annak átgázolnia, aki nem akart lemaradni a '95-ös szittyák-találkozóról, amelyet a balástyai tanyavilágban, a Zöldmező Kempingben tartottak meg. Ahogy az egyik szónok fogalmazott: a magyarság színe-java gyűlt össze, hogy nemzetővő gondolatait kicserélje.

„Patkányok rágják a magyart”

Pusztába kiáltottak a szittyák

Üveggyöngyök és a kárpótlás

Kiragadott mondatok, amelyek lényegileg tükrözik a szónokok mondandóját: „Magyarországon

ma hatpárti diktatúra nyomorítja a népet... A politikusok szeretnék leváltani a magyart... Példátlan a világon: a kisebbség pozitív diszkriminációt élvez nálunk. A beilleszkedésre képtelen, bűnözésben jeleskedő cigánysággal elnéző az igazságszolgáltatás, a zsidóság – külföldi véreivel szövetkezve – aknamunkát végez, maga alá gyűrve az országot, mivel kezében tartja a gazdasági-politikai, kulturális irányítás gyeplőjét... Ismerősöm mondta: hülyére vették a jelenlegi politikusok, legközelebb legföljebb a fegyverek közül fog választani... Kárpótlás címén üveggyöngyökkel szűrik ki a magyar paraszt szemét, miközben a zsidóság a markába röhög, megtollasodik... és a többi.”

A hallgatóság nem rejtette véka alá lelkes egyetértését: úgy van, igaz, éljen, jól beszél... – és hasonló bekiabálásokkal fejezte ki véleményét.

A Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus 30–40 évvel ezelőtt jött létre Amerikában. Magyarországon 4–5 esztendeje csatlakoztak az eszméhez, a mozgalomhoz. Az ősi magyar értékeket éltetik, a magyarság sumér rokonságát hangsúlyozzák. A szittyák szerint már több ezer esztendeje éltek őseink ezen a területen, a honfoglalás csupán a kalandozók, a „tékozló fiúk megtérése”, visszatérése volt 1100 évvel ezelőtt.

A világkongresszus alelnöke, a találkozó fő szervezője a szegedi Siklósi András.

- Miként fogalmazná meg a szittyaság lényegét?

– A szkítáktól, a suméroktól származtatjuk magunkat – válaszolta. – A finnugorokkal csupán nyelvi keveredésünk volt, átvettek tőlünk kifejezéseket. Sem genetikailag, sem etnikailag nem vagyunk velük rokonságban. A szittya szóban benne van az egész ősmagyarság és a mai harcos, nemzetvédő magyarság. Nem vagyunk politikai párt. A mozgalomnak kettős célja van: egyrészt valódi történetünk feltárása, a köztudatba való elültetése, másrészt a nemzetvédelem. Egyetemes nemzetben gondolkodunk, minden magyar sérelmet igyekszünk feltárni, orvoslásáért verekedni.

- Hány szittya-érelmő él Magyarországon?

– Úgy gondolom, a szimpatizánsok tízezres nagyságrendet alkotnak,

2-3000 mobilizálható közülük. De a világban 2-300 ezerre tehető a szittyák száma.

- Előadásának címe: Patkányok társadalma – avagy, egy szétrágott ország a fölszámolás előtt. Mit kell érteni a patkányok társadalmán, kik azok a patkányok?

– Nem nevek, hanem az egész rendszerre kell gondolni – magyarázta Siklósi András. – A jelenlegi vezetésre is gondolok, de beleérttem az elmúlt 50 esztendő bolsevizmusát is. Ugyanaz a garnitúra irányít, nem történt váltás. Az egész garnitúrát minősítem patkány szóval. Nem kiragadva egyes minisztereket, államtitkárokat. Akik ma vezetnek az országot, őket minősítem így apparátusukkal együtt.

A találkozó egyik illusztris vendége, mondhatni sztárja Király B. Izabella volt. Beszélgetésünk közben többször odajöttek hozzánk kopasz srácok, hogy megkérdezzék őt, mi legyen az általuk osztogatott szórólappal, mit, hová tegyenek.

- Tavaly nem került be a Parlamentbe, azóta keveset hallani Király B. Izabelláról. Viszont, hogy itt van a találkozón, azt jelzi, a politikától nem szakadt el...

– Azt hiszem, most jönnek az igazi, nagy feladatok. Ha nem tudunk '98-ban valódi nemzeti érdekű Országgyűlést – nem kormányról beszélek – létrehozni, akkor nagy baj lesz. A Magyar Érdék Pártjának elnökeként azon fáradozom, hogy létrejöjjön a nemzeti érdekek alapján működő Parlament.

A mai törvényi környezet is ad lehetőséget arra, hogy áttörés történjen a következő választáson. Ehhez, persze, elszánt emberek kellenek. A pártokat színvállásra kell kényszeríteni sarkalatos kérdésekben, mert eddig ez elmaradt. Például: jó-e nekünk a köztársaság, esetleg legyen királyság, vagy valami más.

- A szittyákkal milyen a kapcsolata?

– Mindenhová elmegyek, ahová hívnak. Itt egy nemzeti beállítottsággal „megvert” közönség van, amellyel, remélem, lehet értelmes szót váltani. Két éve Szegeden azt tapasztaltam, lehet, érdemes.

- Látni itt fekete egyenruhába öltözött fiatalokat. Bizony, a látvány rossz érzéseket kelthet az emberben...

– Nem tudom, kik ők, gondolom, nemzetőrök lehetnek – vélekedett a pártelnök. – Nekik van ilyen szerencsétlen, fekete egyenruhájuk. Szorult helyzetükben felvásárolják az olcsó, kiselejtezett katonaholmikat. Nagyon, nem lehet válogatni a festékszínek között.

Árpád-sávós zászlót lengetve érkezett Eger mellől, Demjénből a találkozóra a tekintélyes ősz bajuszt viselő Szemerei László Zsigmond.

– A Magyar Érdék Pártja alapító tagja vagyok, kizárólag magyar érzelmű ember – vallotta. – Megmondom őszintén, én azt gondoltam ott, Heves megyében, hogy itt leszünk vagy 20 ezren magyarok, szittyák. És, lehetünk vagy 300-an? Kétségbeejtő. Mérhetetlenül el vagyok keseredve emiatt. Hiába, a 45 éves agyamosás megtette a maga hatását...

Ráadásul a zsidópárt megvásárolja a magyar lelkeket. Aki viszont itt van, az tiszta nemzeti érzelmű.

A jelenlevők megszavazták, hogy jövő év augusztusára összehívják a nemzetgyűlést. Helyeselték a királyság, mint államforma gondolatát.

A sátorban a hangosítás gyérre sikeredett. Ilyenkor a szittyák bekiabáltak: – Hangot, hangot!

Az erősítőt tökig csavarták. Az erősítő oldalán a következő felirat volt olvasható: KISZ.

V. Fekete Sándor

Délmagyarország, 1995. augusztus 14.

Szittyá-szótyár **Posztfeszty körkép**

1

fenn az úrben
jeges jércben
talpig ércben
szügyig ércben
benn a bércben
hegy korcában
sziklaráncban
szittyá alszik
egymagában
alszik alszik
alszik mint szok
félálmában
fel-felkuncog
fel-felduccan
foga picit
összekoccan
ott a jérces
kőficakban –
bérci bérenc!
éghatárőr! –
áll a vártán
áll és alszik

álmában vad
vihart vár tán
horkolása
úgy viharzik

bércek bércén
hegyek ormán
áll lidércként
ül mogorván
(nem is aludt
még jóformán)
talpig ércben
kucorogva
jeges jércben
mocarogva
(odafagyott
jércalsója)
fel-felfortyan
– vére forró! –
(nem tehet a
szittyá arró')
szívében hej
kanca táncol
ordas mardos
lyány viháncol –
bérci bérenc!
égbenjáronc!
álomkórbonc!
tudat alól
visszajáronc!
ébredő szitty!
büszke ébrenc!
kit kredencről
vekker ébrenc
bércek bércén
büszke dacban
kővel dacol
kőkupacban
– mi a kő kend
tán e dacért
lakik itt fenn
bérci ormon
hegygerincen?
nem túlzás ez
égi herceg?

édes prinzem?

áll a szittya
áll a virgonc
kit időhöz
álom fércel
áll a jércben
mintha ércben
ősi skurcban
barlangkarcban
vívja harcát
bérci harcát
az álommal
hej csak ezt a
hercehurcát
papírokért
okmányokért
e méltatlant
(megint lecsúszott
a paplan)
feledhetné
feladhatná

bércek bérce
meg-megdördül
hegy gerince
megnyikordul
meg-megzörren
váll- s karperec
– porcleválás?
hazamehetsz! –
(Vereckénél
porc még megvolt:
szóporc jóporc
elbarangolt!)
– porcleválás?
parciális! –
de ez itt egy
harci állás!
és méghozzá
végveszélyben
lesz-e ki e
kies éjben
jeges jércben

ide kiáll
álmadozni
álomlomként
omladozni?!

fenyvesek közt
ezüst részben
angyalszárnyas
suhogásban
égi kasban
a magasban
méla lesben
ősi jussán
égbe les be
– száját kösd be! –
földre kushad
néma kussban
áll a szittya
– huss ki, huss be! –
s álmat álmod:
áll a rozsbán
a horhosban
iharosban
juharosban
a lapályon
tehénfosban
harmatosban
hurutosban
áll a ködben
kisködmönben
(köd böködi
a ködmönt bent!)

áll a szittya
körben-körben
védállásban
hétrét görbed
fel-felhorgad
s visszatöpped
áll a szittya
dacos-láncos
áll de áll de
áll – de álmos!
arca durcás
arca morcos
Gőg és Mogorv

arca néz rád
Medúza-arc
– nem vigyorgó! –
magyar agyar
görög Gorgó

de hiába
jószó jajszó
ha duda szól
mikó' alszó'!

mer'hogyan fennen
hegyek ormán
a Nagy Medve
ilyenformán
(hogyan van kedve?!)
táncol táncol
orrában a
bércek láncá
brumma-brumma
brummadza!
meg-megcsörren
nem madzag!

áll a szittya
le-lezutteryan
áll csak talpig
kutykurutteryan
visszarettyen
visszahutteryan
állva álmod
jobb világot
– job tvaju maty! –
szebb világot!
bal felén baj
turul ölyű
jobb felén föld
aj gömbölyű!

2

fenn a bérce
talpig ércben

szittya hortyog
szinte szintúgy
szittya-társa
messzi hallik
hortyogásuk
hortyogása
szittya rittyent
szittya rotyyant
hátrahortyint
visszapillant
azt álmodja
hogy ő itt van

áll a szittya
állva álmod
– az is lehet
a te álmod! –
áll mint árnyjel
áll mint ködjel
(látni ne is
erőlködjél!)
áll csak e
világlököttje
nincs utánja
nincs előttje
rajta nemlét
ló-lakatja
ki-kinyitja
jóllakatja

fenn a bérce
jeges jércben
szittya hortyog
szittya hortyog
Hortyobágyon
Kárpátok közt
szertyeszéjjel
hej e kuttya
szittyaafődön
– szittyulj te szív! –
nagyvilágon
– ó e kívül! –
szittya hortyog
minden ágon

árok partján
és bokorban
minden helyen
minden korban
szittyá hortyog
fenn a holdban
szittymag ül a
szittymagosban
szittymagzatként
a szutykosban
kisdéd holddal
rugdosódva

„hol van Huruty?
hol van Takony?
hol van Párizs?
hol van Bakony?
Veretykénél
még mind megvolt!” –
a Héty Vezér
hátrapillant:
„leótották vón
a villanyt?”
egyik elhunyt
másik meghótt
egyik is hant
másik is hant
(a harmadik
meg elillant)
a Héty Vezér
– hét szép hattyú! –
hét szép pityke:
könnyük pottyán!
pityókásan
hátrahortyint
hátrarittyent
visszapillant:
látva látják
szittyá hortyog
száját tátva
orrfurulyán
szittyá fújja

*

szittyá hortyog
minden részben
repedésben
minden kasban
hordóhasban
de lukasban
szittyá hortyog
a vetésben
hortyogása
hártyavékony

szittyá hortyog
télben-hóban
palotában
és kunyhóban
metrók mélyén
kukák alján
elfekvőben
parkok padján
kis szobában
kicsi szittyák
egy nem hortyog
de az votyák

úri szittyá
népi szittyá
tatárszittyá
oláhszittyá
(s egy ki oláh
anyját szidja)
tót a szittyá
rác a szittyá
vagy ippeg
kozmopolittya
urbánus szitty
zsidószitty-sarj
„kis szitty jó szitty!” –
zeng a szittydal
szittyek szittyé
Népek Atyja
minden rendű
s rangú szittyá
azt hortyintja
azt ordítja

azt ordítja
rémálmában:
si est vítya
non est ítya
si est vita
non est itten
szittyá szívük
visszaretten –

hortyog kuruty
hortyog labanty
hortyog Isten
hortyog halanty
hortyog a trotty
hortyog poronty
hortyog élő
hortyog halotty
fújják fújják
egyre fújják
a sírkövet
majd' elfújják
beléroppan
szint' a kriptya
– sej ripityom! –
ezt ordítja
hortyog göröngy
hortyog varangy
hortyog Hortyi
– immár alanty –
(s beköhétyel
színpadra a
szittyá súgó:
mennyi trotyli!
mennyi tökfej!
mennyi rotyhadt
potymag trotymag!
s könyörög hogy
„magnak hagyj meg!”
de a súgót
szittyá súgót
versdirektor
– vízhasú gót! –
főpoéta
– ó e fogdmeg! –
szittyá versből

kirúgatja
kirúgatja
Undor Atyja
ne hagyj el!
ne hagyj el!)

*

kutykuty-kurutty!
irigy karatty!
hortyog hogy te
magyar maradj!
érted hortyog
az a szittya
érted ilyen
kelekótya
keletkótyag
nyugatkótyag
így hortyog
ősidők ótya
rávall ősi
hortyogása
együtt hortyog
Oblomovval
Romlomovval
Limlomovval
Széphalomval
Jóhalomval
Államval és
Hatalomval

áll a szittya
szittya szirtjén
arca szűrt fény
arca ércből
arca arcból
kandikál ki
talpig dacban
gürcöl-harcol
ébrenléttel
elalvással
dacból húzza
csak a lóbórt
az álommal
feldacolva

gőgös büszke
hortyogással
harcos-durcás
horkanással

fel-felriad
d' visszazöttyen
visszaduttyan
a nyeregbe –
csihi-puhi!
ez már Muhi? –
kezében az
álomkantár
visszaduttyan
s tovább hortyog
álmában még
picit mortyog
picit csönget
picit fortyog
s ugrándoznak
le a kortyok
szavak kortya
szóra szókorty
ősi torkán –
előtte a
szittya-szótyár!
belekortyol
– hí' a betyár! –
ízlelgeti
cummogatja
ízlik neki
szitty-zamatja –
hej te szótár!
szittya-szótyár!
álomkulacs!
öreg butykos!
húzd meg húzd meg
kótyonfittyé!
(arrébb kortyint
aztán futykos!)
benne ősi
szittya katyvasz
szittya-koktél!
szókumisztej!
– hej komisz tej! –

szavak szittya
kotyvaléka
zatyvaléka
potyvaléka
mert kezdetben
én valék a
a szó a szó
a szittya-szótyár!

issza issza
(van huzatja!)
„nem is rossz e'!”
szittyzamatja
szíven üti
ott a szittyát
(pedig egyszer
ő már itt járt!)
visszaissza
hej de mindjárt!
fejbeissza
magát mindjárt!
issza issza
visszaissza
álmában a
szittya-szótyárt!
kiissza a
kelekótya
mint akinek
meg se kottyan
meg se kottyan
meg se kötten
idehallik
körttyölése
ősi szittya
hörtyögése
– szittyent egyet! –
szörttyögése

pitymallik már
hajnal hasad
szittya szívem
maj' meghasad
tovatűnik
fütykös-butykos

álom melyben
szittyá futykos
megy szét minden
ripityára
– „sej ripityom
ripityára!” –
ezt motyogja
pityókásan
– „megyen le a
ripity ára!” –
ezt hortyogja
egész másnap
de akkor már
ezer torok
ordítja hogy:
„szittyá tűnj el!”
s mint kit Isten
visszafütytyent
szittyá tűntje
föl ne tűnjön
ködalakja
szertefoszlik
sziklán csak egy
árnyék koszlik

3

Szittyek Atyja
büszke Szatymag!
magodból lett
minden szitty itt –
Tékozló Szitty!
Ósi Szittyünk!
rázd meg rázd meg
azt a szütyőt
hadd potyogjon
tyű! a szittymag!
rázd meg rázd meg
őskösöntyűnk
Ósi Szittyünk
szittyá hősünk!

Szittyek Anyja
Szitty-Szipirtyó!
száll a szittyón

szittyogása –
vijjog: így jó!
hujjog: így jó!
éles hangja
nyisszanása
kósza szittyet
lekasálja
érchangjával
szittyet nyársal
„hogy ityeg a
fityeg mással?” –
kérdi a szél
vihorászva
sztyeppék szele
nyargalászva

Szittyek Anyja
Szitty-Szipirtyó
mindétiglen
bosszúszomjas:
ő volt ő volt
sztyeppe szépe
mára lett a
sztyepp penésze
penészvirág –
sztyeppe réme!
szittyá portyák
letipartyák –
azóta tart
ez a sztyepp-tánc
sztyeppel sztyeppel
szittyák csontján

áll a szittyá
áll a szittyón
ősi Szittynek
szityporontya –
Szittyá Szittyó
Vén Szipirtyó
világra ő
szuttyongatja
ősi Szittynek
szityporontyát
hogy kiperdül

hogy kipottyan
mint ki kiránt
tóból potykát –
porban tyapkod:
tátyog tátyog
porral oltja
szörnyű szomját
porral oltja
víz helyett a
port kortyolja
(dolgozik is
a poroltó!)
éltető por
altató por
isa és pur
– hogy mik vogymuk! –
így készül a
szittya-szótyár

ó a Nagy Szitty
Szitty-Szipirtyó
a porontyra
hogyha ráfitty
hogyha ráfütty
mind lerontja
satnyaságát
fattyú szittynek
szittykölyöknek

rúgdolózik
rúg az Ugar
meg ne hallja
Ugar Ura
szittyporontynak
szütykölését
büszke szitty
rátyiporna
rátyapodna
petyhedt totyma
szittykölyökre
Szittyek Atyja
Atya-szittya
az illet haj
eltaszítja

szívéből haj
kitaszítja

4

hősi ködben
ősi ködben
áll a szittya
szittya szirtjén
kiszögellvést
féloldalvást
mint ki színleli
az alvást
alszik élvést
hortyog halvást
szólván szólvást
Fortyinbrasszal
a fortélyos
Hortyinbrasszal
ki a drámát
áthortyintja
s bár lezárja
ő a nyitja
áll a szittya
s alszik állvást –
alszik hogy a
foga elvás –
édes álom!
édes alvás!
visszaalszik
– Mindent vissza! –
mintha látná
elsuhanvást
enmagát
ennenmagából

ércarcából
lidérc néz rád
lidérc – ludarc
ősi szárnyas
Róma ormán!
mentsd meg mentsd meg
ősi ormány!
trombitáld föl –
itt az ármány!

elföd külföld
halvány járvány!
ormányával
szittyá döfköd:
„ne szunyókálj
kelj föl és járj!
rommá romlott
minden bálvány
rommá Róma
rommá márvány
Mamma Róma
idesanyánk!”

áll a szittyá
állva álmod
álmok kútján
visszaálmod
– Mindent vissza! –
visszadörcen
visszarémlik
önmagának
mintha látná
ahogy mindent
visszaalszik
visszaalszik
visszavedlik
vedlik vedlik
valameddig
– Kale Vala –
mindameddig
újra nem lesz
szittyaporonttyá
pirinyóvá
ki csak most fog
létyesülni
létye titkát
jött kilesni
kies világra
kiesni
Isten hogy így
visszaköptye
nemlétybe a
létyezésből
onnét fog most
kitotyogni

létyből magát
kimotyogni
kivartyogni
kimortyogni
létye titykát
kikotyogni

5

áll a szittya
látva látja
alant világ
reterátja
„ne ugorj még!” –
visszarántja
Világ Ura
Szittyteremtő:
„odalenn a
nemlét fortyog
odaáty a
nemlét szartyog
szartyog fortyog
végeztéig
e világnak –
belébukni
zutty! akartyok?
lenni undok
szarporontyok?
vityázz szittya!
vityázz harcos!
aki magát
beleártja
elmerül e
retyerátba’
rötyögve a
rötyin – bárha
akkor tán már
retyírna!
lerántja a
világtrutymó!
mondhatja már
neki úgy jó!
lerántja mint
szarporontyot
kit szar-atyja
létre ontott

s ott áll talpig
világszarban
bárha másnak
ez tán Sorbonne!”

áll a szittya
áll a vészben
áll egészben
felerészben
elhasítva
mint hasábfa
hull a többi
fahasábra
s állva álmod:

Nyugat–Kelet!
Kelet–Nyugat!
„mint egy díván!
az anyjukat!” –
szittya dűnnyög
díván alatt
„dőlj le s aludj!” –
Freud hívogat
nosza ugrik
szittya legott
mint ki lepkét
álmot fogott
de csak mese
mindez mese
ne kérdezd hogy
kellemes-e!
nincs felejtés!
nincsen alvás!
kezdődik az
álomfejtés
élve-halvás

hallgass Kelet!
nyughass Nyugat!
Kelet kuss ha
Nyugat ugat:
„hahó tahó!
dicső Mucsa!

hahó bugris
macsó bacsa!"
Kelet csahol:
„szapulj Szipoly!
szapulj Nyugat!
vérpióca
hogy vagy Dagadt?!"
„nyűves Kelet!"
„rothadt Nyugat!"
„nyasgem Kelet!"
„nyasgem Nyugat!"
harapj Kelet!
hörögj Nyugat!
fejet leüt
kezet lecsap –
világmeccset
török kecsap!
keleti csap
kőolajcsap
ugat ugat
Nyugat ugat:
„Kelet Kelet!
örök Kelet!
kellett neked
új kikelet
török Nyugat!"
ugat Kelet
ugat Nyugat:
Kelet–Nyugat!
Kelet–Nyugat!

így évődnek
így játszódnak
a díván majd'
le nem szakad
mígnem mígnem
díván alól
– két pogán közt –
szittyá isten
álmos isten
megnyikordul
rájuk szittyent:
„nyughass Kelet!
Nyugat csitt te!"
hej lekushad

ott a két eb
– uruk fakó! –
kezesbárány
két szelíd eb
óluk jászol
két szelindek
szittyafütyyre
megjuhászol
farkat csóvál
fület lenget

egyik kutya
másik ebe
szittyá ebbe
gebed bele

keletszittyá
nyugatszittyá
egy a kettő
a kettő egy
világ mégis
eltaszítja:
maradj magad
árva szittyá –
hetyke egyke
egyedül vagy!

áll a szittyá
mint öröklét
kompország ha
kikötötték
áll a szittyá
áll a suttyó
ifjú népek
sihederje
áll a szittyá
áll magában
úgy hány fittyet
a világnak:
bakfitty! bakfitty!
áll a lét
hajótöröttje
áll a világ

megnyomottja
szittyá szóval:
búbaszöttja
– Hermannszittyá
és Dorottyá! –
áll a szittyá
világlöttje
gyomrában hej
meg-megfordul
majd kihányja
szint' magából
kikívánja

áll a szittyá
áll a posztón
büszkén posztol
világvégen
amíg te új
kártyát osztol
míg a világ
el nem véghed
áll csak áll csak
ősi posztján
posztvitézül
posztmodernül
egész világ
rajta röhög
rajta dernül
kéjes-gonosz
Lucifernül
áll a szittyá
szittyá posztján
nem röhög más
rossz riposztján
nem vigyorog
az Ős-Kaján
rágóizma
ki-be ugrál:
„röhögj világ!
röhögj rohad!

porként porba
majd tiporlak!”
azzal olyat
rúg a rondán
olyat tipor

rohadékon
világvégi
maradékon
hogy a világ
belényekken

áll a szittyá
állva áll csak
hej szivén a
bánat átcsap
áll mint ködjel
áll mint kódjel
ti-ti-tá-tá
tá-tá-ti-ti
„mit kerestek
ti itt? ti! ti!
sok szájtáti
napnyugati!”
s mint kinek ily
kedve szottyant
foghegyről csak
odaszittyent:
„hej te világ
töpörödj el!
parányulj el
pirinyóra!
– hány az óra?”
fel-felébred
visszaduttyan:
„ez a világ
csak egy álom
világállam!
világólam!”
kelj fel és járj
szittyá Gólem
álomlábon
ólomlábon!

áll a szittyá
állva áll csak
álma átcsap
életébe
furcsa hangok
hallatába

mert valaki
belerötyten
belekottyan
beleköttyen –
rusnya anyját! –
békuruttyol
megtöri a
szittya csendet
komoly szittya
némaságot

6

áll a szittya
hűledezve
félálomban
dűledezve
áll csak s hümmög:
„mit is mond ez?
hogy is? hogy is?
mit is dütyög?
mit is prüntyög?
mit pirintyál?
mit karattyol?”
áll a szittya
áll keményen
mint a kémény
elvtársáért
ha kiállna
(de nem áll ki
mert nem állhat!)
„mit karattyol
az az állat?!”
és a szittya
visszadördül
visszahorkan
félálmából
a bokorban –
„mennyi szempár
körben-körben!
mennyi francos
biciglista
és mind rendőr!”
áll a szittya
szinte eldől
rajta egyszál

szittyá gattyá
(nyakkendőjét
igazgatja)
áll a hős
világverő
s kerül elő
már a szütyő
abból is a
szittyá-szótyár:
„hogy is hogy is?
mit is szótyál?
idesanyámba
hogyan mennék?
fel egész az
Al-Dunáig?
no 'isz menek
menek én mán,
tyak a fejed
letyépem mé'
letyavarom
avar fejed
letyavarom
zavart fejed
német fejed
büszke muszka
rendőrféjed!
vartyogj avar!
vartyogj kazár!
ez a bazár
immár bezár!
legalábbis
neked annyi!
megtanyítlak
elzuhannyi!
avar rovar!
kazár kozőr!”
(avar kavar:
kazár az úr?!)
„kizárt! kizárt!
de hazánkér’ –
hínye fattyúk! –
ha ez az ár
odaadjuk!
avar voltál
avar leszesz
zörgő avar!

melyen a mi
lábunk neszez
s talpunk alatt
füttyöl a szél!"

7

áll a szittyá
néz a szittyá
ezer évig
vérit szittyá
ez a sok-sok
parazittyá!
hej elég volt
de elég volt!
kazárszittyá
mongolszittyá
átjáróház
volt a szittyá
törökszittyá
németszittyá
aztán meg az
orosz szittyá
idesanyám
te jó szittyá!
hej a szittyát
undorítja
úgy huzatja
ráhuzatja
(a betyárnak
van huzatja!)

takarodjon
most már vittya
mindenki aki
nem szittyá
SZITTYA GO HOME!
S MINDENT VITTYA!

áll a szittyá
néz a szittyá
kezében a
szittyá-szótyár
belelapoz
belepislant
visszaszólni

szavat keres
de olyat mely
tősgyökeres!

szittyá-szótyár!
szittyá hablaty!
szavak ősi
kotyvaléka
ősi hablaty
hősi hablaty
amerre néz
minden hab letty
szólaty vérlaty
szittyá lotypoty
szittyá katymaty
itt potty ott potty
rotyog már a
szittyá-szótyár
s az is amit
beleszórtyál:
kígyó béka
őskakukkfű
kavargatja
Szitty-Szipirtyó
vállán varangy
áspiskígyó
kutykuruttyol
bugyborékol
ebből lesz a
szittyá-főzety
szavakból főtt
kőzutty kőpetty
megfelelni
a kutyáknak

potyog a szó
szotyolája
köpködi a
szószátyárja
szittyá-szótyár
potyázója
pottyauttas
bolygó golyhó
hang üzére

szó kazára
ki nem gondol
a hazára
hol ő otthon
nincsen ott hon
nyelvünk így megy
potyadékba
robog szutykos
szakadékba
megállj kazár!
jön a szittya!
szót ki szóval
szaporítja!
s pattogzik le
– szópity! szópaty! –
lét hazáról
idegen máz:
„vissza! vissza!
szóelvtársak –
minden szó be
sej az édes
anyanyelvbe!”
most szólj kazár
megkukultál?
vagy ajkadra
forrt a szótár?
szittya szól ha
kedve szottyan
kazár üzér
meg se szólal

szittya szót nem
szaporítja
(nyereg alatt –
úgy puhítja)
egy szót kerget
úzi-hajtja
úzi-nyúzza
úzi úzzal
úzi szittya
Bendegúzzal
ágasbogas
csoda-ős-szót
csodaünőt
elinalót

szavak szavát
szavak szívét
melyből minden
szavak lettek
varázsköszőt
magszót ragszót
mellyel szóba
szót parancsol
amíg nem lesz
minden EGY SZÓ
Isten Neve
vagy más Névmás

száj lefittyed
szó kibuggyan
„semmi sincs úgy!
minden úgy van!”
ez itten egy
ellentmondás
de fűtyül rá
a kiskondás
fűtyül rá a
cipész szabász
egy menyecske
meg kacarász
hej Vérmező!
hej hogy úgy van!
fetrengünk itt
szarban-húgyban
Déli metró
Végállomás!
hej Keleti
pályaudvar!
kezdődjék a
a körvizelés
aprófosás
helybenszarás!

8

áll a szittya
talpig tyakban
talpig nyákban
szólatyakban
szótlán áll tyak

hegyfityakban
ércmagányban
jércmagányban
áll a szittya
mint a kőszent
mint a kőfitty
s olyat tüsszent
olyat bőffint
belekékül
Jó Csönd-Herceg
s évek szállnak
mint a percek
áll az idő
kézbe vert szeg

állt a szittya
áll a térben
ősi térben
jó időben
hordom kedves –
élettérben
áll a szittya
vagyishogy ezt
csak állítja
térdig térben
állig térben
vagy időben
(mos' már mindegy)

áll a szittya
áll a térben
szittyatérben
élettérben
hová csak a
halál tér be
térül-perdül
elidőzik
az idővel
kergetőzik
áll a szittya
meg se rezzen
meg se pissen
meg se mozzan
csak egy szót hall

amint hosszan
előmászik
redves sarkok
káoszából
– svábbogár-szó! –
„vesszen!” – szisszen
fülbemászon
„vesszen!” – szusszan
fülbekúszón
„vesszen!” – reszket
„mi van – alszol
Herder herceg
Jó Csont-Herceg?” –

valaki a
ködből rászól
„szótárban mit
bogarászol?”
„dehogyan alszom –
szívem gyászol
mert a reszli
ki fog veszni!
mind egy szálíg!” –
s a szittyára
mutat: „ez ni!”
„ki fog veszni?” –
szittyá beint:
„ezt ni! ezt ni!
téged fog a
fene eszni!
német kófic!
germán jampec!
csak rád nézek
s összetöppedsz!
ha lesz – neked
lesz itt ó lesz!
jampec kampec
és dolóresz!”

áll a szittyá
szája tátyva
kalaptyát a
fődhő' vágtya:
„hínye-mánye!

adta nyímet!”
szittyá ugrík
szittyá szóval
kiborul a
szittyá-szótyár:
„bazzmeghaver
te is szótál?”

áll a szittyá
füttye szélvész
messzi pusztán
lassan elvész
messzi sztyeppen
messzi rónán
messzi pampán
szavannákon
elcsatangol
elbitangol
szavak szaván
elhal elhol
áll a szittyá
áll merészen
néz bele a
kamerába
néz bele a
vész szemébe
avagy a vész
az övébe
áll a szittyá
hajafürtje
homlokába
hull ziláltan
s egyre hallja:
„attyá vissza
szittyá kéhem
sebóhámát
szépen kéhem!”
áll a szittyá
nem is halltya
mit motyog az
éhenkórász
(„adja a frász!”)
motyorászik
iszákjában
kotorászik:

„zsebórátat?!
ejnye-má' nye!
fránya nyímet
hát még mit nye?
szittyafődből
tyapodtat se
kapsz te tőlünk
nyímet kuttya!
ne bántsд nyímet
az enyémet!
ha nem nyughatsz
életedben
nyughatsz majd a
szittyafődben –
ősgót kelta
alán herul
török orosz
már mind alul!”
hétrét görnyed
ott a német
(látom is már
nagynénémet –
idesanyám
te is német?)
hanem akkor:
„attya vissza!” –
belekottyint
fránya tótja
a szótyárba
„attya vissza!” –
kotty! – oláhja
„adszi viszca!” –
durr! – vadráca
mindent vissza
a Tiszáig
vissza egész
Bosznáig!
„enyim Kálozd!”
„tied Trieszt!”
„megfogtam már
de nem ereszt!”

áll a szittyá
állva áll csak
szittyá löttyös

indulatja
méla szíven
immár átcsap
– indulat jön
indulat megy –
mintha kőből
olyan kába!
fújtat vágtat
szikrát szórva
füttyögve az
éjszakába

áll a szittyá
áll a mélyben
s felfohászol
híjja atyját
szittyá atyját
de oláh volt
oláh anyját –
a halál volt
(az is lehet
hogy tán szláv volt!)

visszaszámol
hétíziglen –
szittyá sehol!
hej felszittyen
hej felfortyan
áll csak szegény
szitykozódva:
„kinek nincs itt
szittyapöttye
– szittyá szétyen! –
pereputtya?!”
bizony úgy van
jaj de úgy van!

kótyagos szitty!
áll a szittyón
messzi hallik
szittyogása
szittyá lottyos
indulatja
a világon
immár átcsap

szittyá rittyent
szittyá füttyent
hujhujhajrá!
áll a poszton
posztvitézül:
szittyá-drittyá!
úgy aprítja
levegőt itt
aki rontja
(fölteve hogy
megorrontja)

áll a szittyá
áll a poszton
ámde alatt
posztlapítva
posztgörényül
töri fejét
rossz riposzon
kazár bátyó
sündörögve
kunyhadosza
görnyedezve
vinnyog egyre
kunnyog égre
kunnyog földre
szűk szemében
rémület-jel
halvány mint a
féregnyúlvány
torkában szív
pitypalattyol
de szittyá-szív
nem fél attól
pedig milyen
alamuszi:
„hátról gyössz
homokgyuszi?
rókát ahogy
hág meg nyuszi?!
üsse kazár!
üsse huszár!
kezdődjék a
korrobori!”
ámde akkor

zutty! egy szittya!
leütötte
mint oláh a
villanyórát –
áll a szittya
tétlen-szótylan
kiürült a
szittya-szótyár:
„leütöttél?
elótottál?
szittyek fattya
adta-szittya
szittya-bátyó?!”
szittya vartyog
szittya mortyog
ahogy ott
álmában hortyog
s jár fejében
gondolatja
mint dugattyú
föl-le föl-le
mint löketyű
mint tolattyú
jár a szittya
gondolatja
mint töretyű
mint emeltyű
idehallik
fújtatása
álmodik tán
avagy látja:
„fejbecsapták
attól kótyag?
vagy csak ilyen
kelekótyag?”
szó szittyája
szó veszettje
pillanatra
elveszettje
szól a szittya
szólítatlan
kérdezetlen
szája szattyán
szája műbőr
föld alól szól
szól az úrból

minden szavát
visszaszívtya:
„ki szittyá itt?
ki nem szittyá?”
– egyik szittyá
sliccét nyitja:
„én nem szittyá?” –
úgy mutatja
felmutatja
áll a szittyá
– szittyaszerszám! –
„beszélsz itten
össze-vittyá!”
„te is szittyá
én is szittyá:
ki a nagyobb
szittyá szittyá?”
kis szittyá
nagyot ugatja:
nincs ki őt
lefitymálhatja!
így szívattyá
szelíd szóval
így tereli
e világnak
elveszettjét

ahogy áll ott
álmodik tán
fejéből csak
mint egy hattyú
egy szép hattyú
kipattantyú
kipattantyú
kiröppentyű
mint a pinty ó!
(felvétel van!
ez az! pont jó!)
szittyá áll csak
áll a vártán
áll csak váltig
rendszerként
sörösüveg
visszaváltig
áll a szittyá

áll a sorban
– főszereplő
a műsorban! –
szittyamadár!
aranyturul!
szitty örül:
sej rutyutyú!
fölszállott az
aranyturul!
könnyet töröl
sértést torol

áll a szitty
avaty battyog
lenn a síkon
át a sztyeppén
a havasban
tengermentén
forró édes
Afrikában
amerre lát
szitty csak szitty –
közeleg a
Világszitty
Világnyitja
Világhunyta!
hínye hunja!
hínye hunja!
szemit hogyha
hun lehunyja
– hun lehunyja
hun felnyitja –
Világrontó
Szemmelverő
felcsippenti
a világot
beissza a
szitty erő
nincs hit nincs had
nincs ki hunnak
ellenállhat

*

jön a szitty!

itt a szittya!
szittya vére
úzi egyre
úzi völgybe
úzi hegyre
vágatása
bendegúzi –
matyó szittya!
Ahasvérus!
rettegj világ!
rettegj város!
ősi szkíták
ivadéka
vágat át a
vágat át a
szittyes bérce
hármassal
– szkífi! scí-fi! –
szittya-Párizs
szittya-Berlin
szittya-London

áll a szittya
mint a fűtő-jel
ágaskodva
a nyeregbe'
„de szép is a
szittya reggel!”
reg regéje
rag ragája
feje mintha
kicsit fájna
körülkémlel
zutty egy szittya!
elhanyaglik
aztán felkel
kelletlenül
körülkémlel:
ki bosszantja
ki pusztítja
ki az ki a
viszályt szítja
a szittyák közt
ki nem szittya?!

vér veszettje
szó aszottja
kedved mindjárt
visszaszottyan
áll a szittya
mint a kőfitty
mint a könyelv
s felzeng ősi
szittyakürtje:
tu-tu-turul
turul-turul
nem elüről
csak háturul!
ordíts s fordíts:
csakelőre!
(kazárkuttya
úgy ugatja
médiába'
de hiába
mindhiába!)
öregszittya
nem vén szittya
(csákóját
megigazítja)
szitykozódj csak
szittya ellen
jobb kezében
ősi kardja
bal kezében
őslapátja
átellenben
áll az ellen
sarlóval és
kalapáttal
állnak egyre
állnak ottyan
kazár mellé
szittya pottyán
s bajsztot akaszt
a két trotyman
kazár bajnok
térgyre rottyan:
„szittya kuttya!” –
így kiálta
ezt üvölti
kettőzve a

mássalhangzót
„én-e én-e?
én-e kuttya?” –
azzal úgy a
fődbe vágtya
kétszeres kutty
szittyá néne
azt a kazár-
avar fattyat
hogyha tél len’
lábcsővestül
odafagyhat
gutta ütte
ott a tótot
ha nem hoznak
egy kis drótot
(mellesleg a
drótos tótok
nemzetségre
innen gyűnnek)
föl nem föl nem
tyápászkodik!
hanem akkor
visszafortyan
töttyös tótja
visszapernyel
visszaprüntyög
rémoláhja
kutyaráca
s más sokáca:
„elrekesztjük
szittyá útját
visszaútját
Ejropába!
nyem mész
nyem mész
csakazértse!
nyem mész te az
istenérse!”
száját a Vész
már kitátja
(belenéz a
szittyá s látja
ahogy csattog
fogsorával):
ezer kazár

izgő-mozgó
s ezer s ezer
buzgó bozgor
özönli el
a síkságot
tenni végre
igazságot
kezükből föld-
földparittyá
uzipuska
lézerfegyver
szittyának csak
furkósbotja
meg kötőfék
nyereg kengyel
és a szittyá
akaratja –
látja s hagyja
hadd jöjjenek
foghegyről csak
odaszittyent
odaszettyint
odaszottyant
hogyszongya:
„hinye-mánye
kajla nyímet!
szukakölyke
nyiszlett gótja!
drótostótja
longobárdja
vad gepárdja
rémrománja
kazárfattyú!
reszkess ruszki!
jössz be! méssz ki!
tatárpofa
pusztulj innét!
kicsi kunyhóm
hej nem adom
világfalum
rejtse falomb!”
ökoszittyá
néz az égre
néz a kihalt
holdvidékre
itt is egy luk

ott is egy luk
bekandikál
a fiastyúk

áll a szittyá
néz a szittyá
le-lesandít
Isten hírös
kalaptyáról
nyakát nyújtja
száját tátja:
hol van az ő
Góliátja?
áll a szittyá
szittyá-Dávid
jobb kezében
kőparittyá
bal kezében
szittyá-szótyár
várja nem jön
várja várja
nem jön az ő
Góliátja
úgyhogy már-már
hazabattyog
ámde akkor
jaj de akkor
végre látja
látva látja
jön a Tőke
Góliátja
jön a Tőke
Karvaly Bátyó
Sakáltőke
Görénytőke
a Jó Tőke
Patkány Bátyó
jön a Tőke
Cápatőke
rajta fátyol
szép menyasszony
Góliát-hölgy
ki jegyez el
kivel mészel el
ájtatosan

kire vágyol?

jön a Tőke
megy a Tőke
...röm-Tőke
(de káröröm!)
Köröm-Tőke
(inkább Fartő
avagy Karom!)
akarom vagy
nem akarom
akkor is jó
akkor is megy
rettentő ke'
rettentő ke'
az a Tőke
nem is egy Tő'
de kettő ke'
jön a Tőke
megy a Tőke
kéz a kézből
kettő Tőke
egy ki úgy jön
mintha menne
más ki épp így
vele szembe'
Ellen-Tőke
Bezzeg-Tőke
jön a Tőke
megy a Tőke
szittyának csak
szólótő kell
– szamorodni! –
szomorodni
üsse a kő
üssed őket
üssed Tőke
ne siránkozz!
üsd a szittyát
üsd ne átkozd!
üsse magát
önmagához!
üssed Tőke
ne siránkozz!
ne sírj minden

kis szittyához!
sújts a tűre
a fűltűre
úgy imádkozz!

áll a szittya
néz a szittya
ez a világ
undorítja
pénz világa
bank világa
néki csak a
hold világol
néki csak a
világ lángol
hol itt hol ott
tör fel csap fel
ami egykor
ispiláng volt

áll a szittya
néz a szittya
járná inkább
ősi útját
szittya útját
rögös-botos
magyar útját
ahol ismer
minden kátyút
attya útját
szíve útját
nincsen azon
sehol útjel
ezer éve
már hogy úgy jár
ahogy csillag
égi útján
csillagútján
kihúnyásig
lebukásig
puszta úrbe
pusztulásig

de nem hagyják!
mégse hagyják!

szittyá huttyan
szittyá kettyen:
„kik ezek itt
jönnek kettyen?
adóféreg
s kamatfattyú?” –
ágaskodik
a nyeregben –
más talán má’
visszarettyen
ám a szittyá
– szittyá-dritttyá! –
mind a kettőt
felapritja
zuttyan-dötttyen
„ihaj-csuhaj!
kutyavilág
mostan csaholj!”
a szittyának
meg se kottyan
döcög tovább
megszokottyan
reszkess világ
reszkess fattyú!
ha lovára
felpattantyú
eltipor a
szittyá lábtyú
széjjeltép a
szittyá téptyű
el is elnyel
szittyá kátyú
népek ősi
süllyesztője

áll a szittyá
áll a parton
jobb kezében
kőparittyá
bal kezében
kard de karton

s itt van még mit
szittya atyja
hagyott rá – jó
furkósbója
(akit megüt
annak annyi)
ma vagy holnap
ma vagy holnap
hej most eldőlt
kinek ki lesz
itt halottja
kis halottja
jó halottja
agyveleje
ha kilóttyan

írás elszáll
szó kikóttyan
áll a szittya
áll csak ottan
tantum kvantum
aliquantum
néki e föld
fundamentum

áll a szittya
áll mint könyelv
mint a kőmenny
aztán csap le
– mennykő! mennykő! –
az éj pejlő
lecsap ráront
Ejropára

hej Ejropa
te szép asszon'
jön a szittya
jön és megnyom
hej Ejropa
öreg gebe
ugy megnyom hogy
belegebe'

jön a szittyá
megy a szittyá
szittyá-vágta
át a sztyeppen
hej Ejrópa
mos' megsztyeppen
át a sztyeppen
vágta vágta
szügyig ér a
kékes pára
páratlan szitty!
hej hogy vágtat!
Ráróján rá
Ejrópára
ropogtatja:
„répa rópa
e'roppintlak
– ropp! – Ejrópa!”
ropja rajta
ropja roppant
szittyatáncát
s hozzá toppant:
„Szittyejrópa!
Szittyejrópa!”

9

áll a szittyá
vár a szittyá
Godot-ra vár
(még nem tudja
Godot is dead)
áll a kisdéd
tér és idő
odakushad
lábaiho'

áll a szittyá
hej de helyt áll!
mindig éppen
más helyett áll –
minden idő
immár Egy Hely:
együtt vagyunk!
és ez menhely!

szittyá enyhülj!
szittyá enyhülj!

de csak áll csak
áll a szittyá
ez már neki
természetje
Muszáj-Szittyá
– muszáj neki! –
szedte-vette
teremtette
hogy szittyának
teremtette
Szittyek Atyja
Szittyteremtő!

áll a szittyá
etymagában
áll vityézül
áll vityázban
világ álmát
ekként őrzi
félálmában
– félalmában –
áll mert ez áll
hatalmában
szittyulj te szív!
ne álmodj már!
állj meg – beszív
a láthatár!
merre szem lát:
halál halál!
de csak vágtat
de csak vágtat
messze marad
Volga Dunáj
kárpáti táj
alföldi táj
és csak vágtat
át az úrön –
világvágtat:
világúrluk!
halál halál!
(vágta halkul

vágta halkul)
halál halál!
nem is vágtat
ő avégett
hogyan elérje
még a véget
az utolsó
világvéget
csillagok közt
mely csilingel
oda rúgat
égig rúgat –
világrágit
vég-kirágta
világúrluk!
(vágta halkul
vágta halkul)
így hág fel
végre a csúcsra
világvégi
világcsúcsra
száját csókra
csucsorítva
csókos halál
csókos szittya!

s eltűnik a
Hadak útján
(felírja azér'
hogyan „itt járt”
tán egy 'rályfi
Csaba 'rályfi
csillagútján)